

Makkai-Flóra Ágnes

Galamb

Miután a busz összerázott, és a tegnapi estebéd halk moccanással jelzett ritmusosan összehúzódó gyomorszájamban, leszálllok. A járda üres. A téren, pontosabban a nagyszálló bejárata mellett, nem, kissé arrább, az állandóan újrалоcsolt aszfalton, külföldiek kávé-vircsaftjai között, délben szokott várni. Engem. Legalábbis így hiszem. Amúgy semmi különös nincs benne, amolyan félrehajtogató fejű, kíváncsi, normális alkatú, fehér galamb. Két hete sürgető, szapora madárpislantásokkal illetett. Akkor elkezdtem szórni neki a szendvicsem darabkáit. Gusztustalan volt, parizeres kenyérdarabok, mintha valaki félig megrágva kiköpte volna, félttem is, hogy valaki rám ordít. De az evésben nem mertem siettetni, ott álltam végig, amíg megette. És ezek után mindennap megjelent, egyszerűen, az ő kis módija szerint. Ma nem. Esik az eső. Jó, csak csepeg. Felsőhajtók, turkálóból kihalászott bő, hosszú, lebernyegszerű köpenyembe burkolózva, megjátszott lendülettel indulok tovább. Valami történt vele. Elütötték, talán félholtan fullad valahol, egy úttest közepén, vagy, vagy megkínózták, eltörték a szárnyát... Akármi lehet. Idegesen szálllok be a metróba.

A metró. Ez az újraépített. Most valahogy kevesen utaznak, de ebben a nagy, bűdös pesti valóságban, belül, a kocsiban léteznek azért csoportok. Mert van ugye a mobilozó réteg, az ülők, készülékeiket pajzsként tartva maguk előtt. Meg az állók is. Egy magas fiú, fülhallgatóval, fejét rázza, ütemesen csapkodva a combját. Benne van a zenéjében. Arrább egy terhes nő, amolyan múltban vágázó, egykedvű. És az egyik széksoron valószínűleg az ital miatt vagy egy mozdulat hevében végigzuhant hajléktalan, aki néha felrikkant. Pár közönyös, nyúzott arcú ember. Nem nő vagy férfi, ember.

A galambra gondolok. Hova lett, pont ma? Talán semmi baja. Talán csak elnézte az időpontot. Vagy nem éhes. A követke-

ző megállónál száll be az ősz férfi. Szemüveg nélkül vagyok, és csak félprofilból látom. Barna bőrkesztyűs kezével fogja a korlátot, nyitott kabátja sötét, kezében mappa, csendesen, egyedül utazik, arcán minden kifejezés nélkül, csak így. A terhes lány, a mobilozók és a zenés fiú is élnek a maguk életét, odabenn, maguknak, de nagyon befelé nézve, és ebben nincs semmi, én is szoktam zenélni, és ilyenkor lefelé bámulok mindig, hogy ne lássák, mennyire el tudok satnyulni Vivaldi zenéjétől. De hiszen, hiszen ő... Szabó István. Vad mámor, ujjongás, adrenalin maximuma ez. Együtt szívjuk a csillogó, ragyogó, rohanó kék metró levegőjét, és itt vannak köröttünk még mobilozók és zenélők, és alvó hajléktalan, és, szóval, ettől az egész jelenettől, bögés ér utol. Meggondolatlanul lépek elé. Rám pillant, udvariasan.

– A... a Mefisztó... Tudja, negyvenedszerre is felkavar, és van egy pont, ami szinte átszakítja a cselekményt, mert képtelenség nem kínlódni, nem keresni, hogy meddig mehet el a művész, és hol lenne muszáj már megállnia a nyomorultnak, hogy az életét megóvjá. Nagyon...

Szabó István figyelmesen néz. Elcsuklik a hangom.

– Nagyon ... könyörtelen film. Nem lenne szabad ilyet csinálni. Nem, valóban, nem...

Baráti mosoly:

– Ugyan. Ne sírjon. Hiszen csak egy színésze szól.

Mit mondhatna egy turkáló-köpönyeges, kibicsaklott bokájú és életű nő, neki, aki sorban gyártotta a remekműveket? Szabó István a következő megállónál megérinti a karomat, és kiszáll. Tekintetemmel próbálom követni a tömegbe vegyülő alakját. Hiába. Eltűnt. Zsebkendőt keresek.

A fülhallgatós fiú most váratlanul felém fordul:

– Maga meg akart engem ütni!

– Hogy én?

– Igen, ... maga... Meg akart!

Megrémülök. Ki tudja, hova fajulna az egész diskurzus, ami-ben engem ütlegelésre való hajlammal vádolnak, de íme, megmentőm, a hajléktalan felkecmereg, a metró fékez, és ő, akár egy

mesteri rúdtáncos, bravúrral kapaszkodik meg a fogantyúban. Üvöltve átkozza a metróellenőröket, a kormányt, az atyaúristent az országban és a világban elhatalmasodott káosz miatt. A terhes lány a hátát fogja, a mobilozók fél kézben tartva a szerkentyűt, hüvelykujjukkal brillírozva tovább esemeseznek.

Deák tér. A mozgólépcsőn belegondolok. Mennyire ingerült voltam egész nap az irodában. Hazafelé indulás előtt meg többször visszafordultam, egyszer a kék dossziéért, aztán a sálamért, a zöldséglegesporért, és háromszor villámgyorsan leellenőriztem a riasztót. Így találkozhattam Szabó Istvánnal. És ez azért a lenulázódott lelkem fapados járatait alaposan, szépen fellazította. És hát másnap, a busz mellett, a megállóban, pontosan a kifordított szeméttároló pizzamaradványai, a kotoncafatok, fagyitölcsérek, kólásdobozok és bagettek szépen és alaposan megdizájnolt tömege mellett ott álldogál az én fehérem. Mintha kuncogna magában. Budapest, ezért szeretlek.